

Μετάφραση:

Τότε ο Πακούβιος είπε ότι ήταν βέβαια ηχηρά και μεγαλόπρεπα αυτά που είχε γράψει, αλλά του φαίνονταν κάπως τραχιά και στυφά. «Έτσι είναι» είπε ο Άκκιος «όπως λες ούτε βέβαια μετανιώνω γι' αυτό γιατί ελπίζω ότι θα είναι καλύτερα αυτά που στη συνέχεια θα γράψω. Γιατί λένε ότι με το πνεύμα συμβαίνει αυτό που συμβαίνει και τους καρπούς: αυτοί που γεννιούνται σκληροί και πικροί, ύστερα γίνονται γινώμενοι και ευχάριστοι αλλά όσοι γεννιούνται αμέσως μαλακοί και μαλακοί, δε γίνονται αργότερα ώριμοι αλλά σαπίζουν.»

Του Αισώπου μας ο δούλος, ο Λίκινος, που σου είναι γνωστός, δραπέτευσε από τη Ρώμη στην Αθήνα. Έμεινε για λίγους μήνες ως ελεύθερος στην Αθήνα, κοντά στον Πάτωνα τον Επικούρειο, και από εκεί έφυγε στην Ασία. Αργότερα κάποιος Πλάτωνας απ' ό τις Σάρδεις, όταν είχε μάθει από τις επιστολές του Αισώπου ότι αυτός ήταν δραπέτης, τον συνέλαβε και τον παρέδωσε στη φυλακή στην Έφεσο.

1.α.

Quod	->	quem
Pomis	->	poma
Idem	->	eandem
Nostri	->	nostrorum
Servus	->	servis
Tibi	->	a se
Menses	->	mensium
Litteris	->	litterae
Hominem	->	homo, hominum

1.β.

	Θετικός	Συγκριτικός	Υπερθετικός
Meliora	Bene	Melius	Optime
Matura		Maturiora	Maturissima, maturrima
Libero		Liberius, liberiore	Liberrimum, liberrimo

2.α.

Dicendo
Estote
Scripturus sit
Visum iri
Fugeretis/fugite
Cognoscendus
Comprehendisse
Traduntur

2.β.

Nascuntur	->	ενεστώτας: nascens (-entis) μέλλοντας: nasciturus παρακείμενος: natus
-----------	----	---

*Ως αποθετικό ρήμα δανείζεται τις μετοχές ενεστώτα και μέλλοντα από την ενεργητική φωνή

Abiit	->	abeat
	->	abiret
	->	abiturus sit

3.α.

Id = υποκείμενο στο paenitet

Me = αιτιατική του προσώπου που μετανιώνει στο paenitet

Fore = ειδικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο spero

Servus = παράθεση στο Licinus

Roma = απρόθετη αφαιρετική που δηλώνει από τόπο κίνηση ή απομάκρυνση στο fugit (απρόθετη, γιατί είναι όνομα πόλης)

Menses = αιτιατική του χρόνου στο fuit

Fugitivum = κατηγορούμενο στο eum (μέσω του esse)

3.β.

Quae scripsisset: δευτερεύουσα αναφορική προσδιοριστική. Εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία quae

(προσδιορίζει το ea) ή αναφορική ουσιαστική πρόταση ως υποκείμενο στο esse. Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική, γιατί έχουμε πλάγιο λόγο, χρόνου υπερσυντελικού, γιατί εξαρτάται από ιστορικό χρόνο (άμεσα από το esse, έμμεσα από το dixit: ιστορικός παρακείμενος) και δηλώνει προτερόχρονο.

Cum eum... cognovisset: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση. Εισάγεται με τον ιστορικό – διηγηματικό σύνδεσμο cum, εκφέρεται με υποτακτική γιατί υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση μεταξύ κύριας και δευτερεύουσας, δηλαδή δημιουργεί μια σχέση αιτίου – αιτιατού, χρόνου υπερσυντελικού, γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (comprehendit) και δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

4.α.

Homo coprehensus est a Platone quodam Sardiano.

4.β.

Cicero dixit Licinum servum Athenas fugisse et in Asiam abisse

4.γ.

Noli tradere

Ne tradideris

